

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/84/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1316220384
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adela Unčovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1316220384.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adely Unčovskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Niny Dubovskej, v právnej veci žalobcu: S. S., D.. XX.XX.XXXX, N. C. X, Z., zastúpený: A. V. A. V. G., Z..F..P., L.: XX XXX XXX, Z. Z. C. XX, H., proti žalovanému: A. Y. Z., Z..F..P., L.: XX XXX XXX, Z. Z. A. XX, N., zastúpený: V. G. M.. V. Y., Z.. F.. P., L.: XX XXX XXX, Z. Z. G. XX, N., o zaplatenie 1.357,52 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 09.10.2018, č.k. 19Csp/53/2016-163, jednomyseľne taktó

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.

II. Žalobcovi sa proti žalovanému priznáva nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.357,52 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 22.12.2016 až do zaplatenia, všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (výrok I) a žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov konania vo výške 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením (výrok II).

2. Súd prvej inštancie rozhodnutie právne odôvodnil ustanovením § 54 ods. 1, § 53 ods. 1, 5 a 10, § 451 ods. 1 a 2, § 457, § 458 ods. 1, § 559, § 517 ods. 1 a 2, § 3 ods. 1 zákona č. 40/1964 Občiansky zákonník v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), c) a d), § 9 ods. 1 a 2, § 2 písm. g), § 11 ods. 11 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) a vecne tým, že Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 14.03.2013 uzatvorenú medzi žalobcom a žalovaným posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu v zmysle ust. § 52 Občianskeho zákonníka, nakoľko žalovaný vystupoval v postavení dodávateľa (veriteľa) a žalobca je spotrebiteľ (dlžník). Súd prvej inštancie sa v prvom rade zaoberal tým, či úver poskytnutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere je bez úrokov a poplatkov. K argumentácii žalobcu o absencii úrokovej sadzby z dôvodu neprimeranej výšky uviedol, že zo zmluvy vyplýva ročná úroková sadzba vo výške 70,01 % ročne. Poukázal na to, že úroky za poskytovanie peňažných prostriedkov podliehajú súdnej kontrole s prihliadnutím na princíp dobrých mravov v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka a že doterajšia judikatúra súdov v SR nespochybnila, že neprimerané úroky sú v rozpore s pravidlami správania sa, ktoré sú v spoločnosti v prevažnej miere uznávané a predstavujú základný hodnotový poriadok. Cena plnenia tak podľa názoru súdu prvej inštancie nie je vyňatá zo súdnej kontroly, pokiaľ ide o rozsah jej primeranosti a ani z kontroly podľa generálnej klauzuly kontroly neprijateľných podmienok (ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Neprimeranou, a teda odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, ktorá je určená, najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaných bankami pri poskytovaní pôžičiek. Mal za to, že pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu, sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, nie však viac ako o 100 % oproti priemeru bánk. Súd prvej inštancie vychádzajúc z údajov zverejnených na webovej stránke Národnej banky Slovenska vyvodil, že priemerné úrokové sadzby pri nových spotrebiteľských úveroch s dobou splatnosti od 1 do 5 rokov boli v marci 2013 v sadzbe 10,68 %. Upozornil, že úroková sadzba predmetného úveru podľa zmluvy bola viac ako 6-násobkom priemernej sadzby úverov poskytovaných v rovnakom období. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1M Cdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009 a uviedol, že pokiaľ žalovaný ako dodávateľ predformuluje v spotrebiteľskej zmluve podmienky, ktoré sú v rozpore s ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, koná v rozpore so zákonom a takéto ustanovenia o výške úroku nemôže byť súdom akceptovateľné a sú neplatné v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. S poukazom na to, že túto časť zmluvy od jej zvyšnej časti nie je možné oddeliť, je neplatná celá zmluva pre jej rozpor so zákonom. Súd prvej inštancie považoval žalovaným určenú ročnú úrokovú sadzbu vo výške 70,01 % za úžernícku, ktorá nemôže požívať súdnu ochranu, a preto ju vyhodnotil ako neprijateľnú, odporujúcu dobrým mravom. Dôvodil obdobným právnym názorom vysloveným Okresným súdom Nitra v rozhodnutí sp. zn. 7C/126/2014, Krajským súdom Prešov sp. zn. 17Co/296/2015 a sp. zn. 25Co/2/2017, Krajským súdom Banská Bystrica sp. zn. 13Co/253/2016.

3. K argumentácii žalobcu o absencii RPMN z dôvodu nesprávnosti určenia RPMN súd prvej inštancie uviedol, že v hodnote RPMN za úver sú zahrnuté všetky náklady spotrebiteľa v súvislosti s poskytnutým úverom a jednou z položiek týchto nákladov je úrok za poskytnutý úver, ktorého percentuálnym vyjadrením je úroková sadzba. Okrem úroku môžu medzi náklady úveru patriť rôzne poplatky (napríklad za poskytnutie úveru, za správu účtu), poistenie úveru a podobne. Mal za to, že pokiaľ sa v zmluve uvádza hodnota úrokovej sadzby úveru, hodnota RPMN za úver nemôže byť od nej nižšia a môže byť minimálne rovnaká. Z údajov zo zmluvy vyvodil, že RPMN za úver (69,63 %) je nižšia, než úroková sadzba úveru 70,01 %, čo pri správnosti oboch údajov nie je možné. Vydvihol, že absencia údajov o ročnej úrokovej sadzbe úveru alebo údajov o RPMN za úver sa sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, pričom nesprávnosť niektorého z uvedených dvoch údajov možno vyhodnotiť ako jeho absenciu. Nesprávny údaj o výške úrokovej sadzby alebo o RPMN za úver môže ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa uzatvoriť pre neho v skutočnosti nevýhodnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere, vychádzajúc z nesprávnych informácií od poskytovateľa úveru.

4. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu o absencii výšky splátok istiny, úrokov a poplatkov sa súd prvej inštancie sa nestotožnil s názorom žalobcu ohľadne absencie náležitosti zmluvy podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch s odkazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 146/2017. K argumentácii žalobcu o absencii doby trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti uviedol, že údaj o konečnej splatnosti úveru jednoznačne vyplýva z Oznamenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktoré je v zmysle bodu 7 žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru /zmluva o revolvingovom úvere/ s poukazom na zmluvné dojednania súčasťou zmluvy uzatvorenej medzi stranami sporu, nakoľko sa v ňom uvádza dátum splatnosti poslednej splátky úveru 15.09.2016. Tento údaj považoval súd prvej inštancie za súladný s ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) cit. zákona.

5. Ďalej tiež k argumentácii žalobcu o neplatnosti Dohody o poskytnutí služieb súd uviedol, že zmluvná podmienka uvedená v úverovej zmluve v článku 8. bod 8.1 ohľadom poplatku vo výške 215,75 eur je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a v tejto súvislosti v plnom rozsahu odkázal na odôvodnenia rozsudkov Krajského súdu Prešov sp. zn. 15Co/70/2015, Krajského súdu Prešov sp. zn. 11Co/35/2017, Krajského súdu Prešov sp. zn. 20Co/111/2014, Krajského súdu Prešov 19Co/74/2017, v ktorých bolo konštatované, že za neprijateľnú považuje súd takú zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch). Konštatoval, že žalovaný zmluvou vnútil žalobcovi aj iný úkon, než iba ten, ktorý bol v danom okamihu vo sfére jeho záujmu, a to dohodu o poskytnutí služby uzavretú podľa ust. § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka. Primárnou pohnútkou žalobcu bolo získať úver, pritom však nemal na výber a musel podpísať predloženú predtlač listiny obsahujúcu v sebe tiež náležitosti iného právneho úkonu. Usúdil nedostatok vôle konajúcej osoby spotrebiteľa vstúpiť do iného zmluvného

vzťahu so žalovaným ako bol primárne vo sfére jeho záujmu. Poukázal tiež na to, že zmluva o úvere bola vypracovaná žalovaným a predložená žalobcovi na podpis, čo vzbudzuje zdanie akoby jej obsahom bol len jeden právny úkon. Až v strede predtlaču formulára zmluvy je pod bodom 8 spomenutá ďalšia zmluva, a to „Dohoda o poskytnutí služby“. V prípade dvoch alebo viacerých právnych úkonov obsiahnutých v jednej listine, by preto malo byť bežnou praxou a zvyklosťou bankových alebo nebankových subjektov, túto pluralitu právnych úkonov zvýrazniť, čo žalovaný neurobil a vyvolal dojem, ako keby so žalobcom uzatvoril len jeden právny úkon. Takéto konanie žalovaného vyhodnotil ako v rozpore s dobrými mravmi. Poukázal na tvrdenie žalobcu v priebehu konania, pričom žalovaný toto tvrdenie ani nepopieral, že žalovaný si započítal pri vyplatení sumy úveru odplatu vo výške 215,75 eur za službu v zmysle článku 8 ods. 8.1 Dohody o poskytnutí služby a ňou „vnútil“ žalobcovi možnosť požiadať o odklad troch splátok. Žalovaný si odplatu vyúčtoval už v čase uzavretia zmluvy bez ohľadu na to, či bude mať o takúto službu záujem alebo nie. Zmluvné dojednanie, ktoré oprávňovalo žalovaného na takúto neprímerane vysokú zmluvnú odmenu, resp. odplatu za poskytnutie služby a splatnosť tejto odplaty ihneď po poskytnutí úveru a jednostranné započítanie tejto odplaty s pohľadávkou dlžníka na vyplatenie schváleného úveru, považoval súd prvej inštancie za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a teda neplatnú i v zmysle ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Zmluvnú odmenu považoval za neprímerane vysokú, nakoľko dosahuje sumu viac ako dva a pol splátky, pričom odložené môžu byť 3 splátky. Žalovaný nemal právo na túto odplatu a preto aj neoprávnene takúto svoju neexistujúcu pohľadávku započítal na pohľadávku žalobcu na poskytnutie úveru.

6. Ako dôsledok neplatnosti úverovej zmluvy podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka, vyvodil medzi stranami ako účastníkmi zmluvy režim bezdôvodného obohatenia v zmysle ust. § 451 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 457 Občianskeho zákonníka s povinnosťou vrátiť si navzájom poskytnuté plnenia, bez akýchkoľvek poplatkov, či zmluvných pokút. V dôsledku absencie podstatných náležitostí upravených v § 9 ods. 2 písm. i) a j) zákona 129/2010 Z. z. súd prvej inštancie považoval poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov, v dôsledku čoho vyvodil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

7. Súd prvej inštancie potom konštatoval, že žalobca sa dôvodne domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1.357,52 eur, ktoré vyčíslil tak, že žalovaný poskytol žalobcovi peňažné prostriedky v celkovej výške 1.500,00 eur a žalobca uhradil sumu 3.616,65 eur v 45 splátkach po 80,37 eur. Mal za to, že žalobca bol povinný uhradiť poskytnutý úver bez úrokov a poplatkov, a teda len sumu, ktorá mu bola reálne poskytnutá, t.j. bezdôvodné obohatenie (1.284,25 eur), čo bolo splnené. Na základe uvádzaných skutočností zaviazal žalovaného vydať žalobcovi rozdiel v žalobe uplatnenej výške 1.357,52 eur ako bezdôvodné obohatenie, nakoľko bol viazaný žalobným návrhom.

8. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj úroky z omeškania, pričom o výške úrokov z omeškania rozhodol podľa ustanovenia § 3 nariadenia vlády číslo 87/1995 Z.z., podľa ktorého výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania splnením peňažného dlhu, pričom základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky ku 22.12.2016 predstavovala 0,00 % a teda úrok z omeškania predstavuje 5,00 %. Uvedené príslušenstvo súd prvej inštancie priznal s poukazom na § 517 ods. 2 a § 121 odsek 3 Občianskeho zákonníka.

9. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie s poukazom na § 251, 262 ods. 1, 2 a § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) tak, že žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania, nakoľko žalobca bol v konaní v celom rozsahu úspešný, s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

10. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu podal prostredníctvom svojej právnej zástupkyne odvolanie žalovaný odôvodňujúc ho ustanovením § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) C.s.p., t.j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že nakoľko jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ, vzťahujú sa na úverovú zmluvu aj ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. a ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, pričom otázka výšky úrokov, súladu úrokov so zákonom a právnych dôsledkov dohodnutia úrokov odporujúcich zákonu sa musí posudzovať tiež v intenciách vyššie uvedených právnych predpisov. Základná regulácia úrokov vyplýva

z ustanovenia § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktoré obsahuje reguláciu záväzku platiť úroky, úpravu situácie, ak si strany výslovne nedohodli výšku úrokov v zmluve a úpravu situácie, ak si strany dohodli v zmluve úroky vyššie, než je prípustné na základe alebo podľa zákona. Podľa normatívneho znenia uvedeného ustanovenia od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Mal za to, že ak si strany dojednávajú úroky vyššie než sú prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške. Ide podľa názoru odvolateľa o špeciálnu právnu úpravu (*lex specialis*) pred všeobecnou úpravou občianskeho práva a uvedený právny názor potvrdila aj Národná banka Slovenska prostredníctvom stanoviska útvaru dohľadu nad finančným trhom, vo svojom oznámení číslo č. 1/2015. Mal za to, že súd prvej inštancie postupoval nesprávne a dospel k nesprávnemu právnomu záveru o neplatnosti ustanovenia o úrokoch. Uviedol, že nie je možné dospieť k záveru o neplatnosti celej úverovej zmluvy, ale len k záveru, že dlžník z úverovej zmluvy bol povinný platiť úroky vo výške najviac prípustnej podľa alebo na základe zákona. Dôvodil, že výšku úrokov ako odplaty za požičanie peňažných prostriedkov upravovalo ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Zákonodarca v čase uzavretia zmluvy reguloval celkovú odplatu v súvislosti so spotrebiteľským úverom, nie iba jej jednu zložku - ročnú úrokovú sadzbu úveru. Uvedené vyplýva aj z tej skutočnosti, kedy pri dvoch rôznych poskytovateľoch úverov - bankových a nebankových subjektoch - síce môže byť úroková sadzba (jej výška) výrazne odlišná, avšak napríklad pri bankových poskytovateľoch celková odplata je tvorená aj správou úverového účtu, rôznymi poplatkami za vyhotovenia výpisov a pod. V zákone bolo teda výslovne určené, že pri porovnávaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehoty splatnosti. Za podstatné prevýšenie sa považuje také, ktoré je viac ako o 25-27 percentuálnych bodov. Poukázal pritom na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27.03.2018, č.k. 43CoSr/1/2018. Dôvodil aj rovnakým záverom vyplývajúcim z uznesenia toho istého súdu zo dňa 30.03.2016, č.k. 14Co/1016/2014, z ktorého citoval: „Administratívny strop odplaty pri spotrebiteľských úveroch bol zrušený spolu so zrušením zákona č. 258/2001 Z.z., ktorý bol nahradený Zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov zo dňa 09.03.2010, ktorý nadobudol účinnosť od 11.07.2010 a v časti novelizácie Občianskeho zákonníka účinnosť od 01.07.2010. Súčasťou navrhovanej právnej úpravy bola aj novelizácia Občianskeho zákonníka a ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Navrhované znenie § 53 ods. 6 sledovalo štandardizovanie a zjednotenie režimu posudzovania odplaty pri všetkých druhoch a formách požičiavania peňažných prostriedkov spotrebiteľom. Zákon č. 129/2010 Z.z. upustil režim administratívneho stropu odplaty. Dôvodom pre nové znenie ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka účinného od 01.07.2010 bolo to, že má ísť o spresnenie ukazovateľa, z ktorého sa vychádza pri posudzovaní primeranosti odplaty za spotrebiteľský úver. Údajovú bázu, pokiaľ ide o výšku odplaty, lehoty splatnosti, spôsoby zabezpečenia a objemy poskytnutých úverov na finančnom trhu, poskytujú hlásenia uverejňované štvrťročne ministerstvom financií na základe hlásení subjektov poskytujúcich spotrebiteľské úvery. Z novelizovaného ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka vyplýva, že referenčné kritérium, podľa ktorého sa má posudzovať primeranosť, sa preniesla zo sektoru bánk na sektor finančného trhu ako taký, a teda na všetky spoločnosti poskytujúce peňažné prostriedky spotrebiteľom ...“ Uvedeným odvolateľ mal záujem preukázať nesprávnosť záverov o dôvode neplatnosti úrokovej sadzby. Vo vzťahu ku konečnej splatnosti úveru, považoval odvolateľ za potrebné uviesť, že táto náležitosť nemôže a nikdy nemohla byť v zmysle újného práva dôvodom pre bezúročnosť úveru. Poukázal pritom na čl. 58 rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, v ktorom Súdny dvor vyslovil, že ustanovenie (čl. 10 ods. 2 smernica 2008/48/ES pozn.) by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Dôvodil tiež konštatáciou Súdneho dvora EÚ zároveň v danom rozsudku (výrok 4), že článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Napokon poukázal aj na závery uvedené v uznesení Najvyššieho súdu SR (bod 24 odôvodnenia). V tejto súvislosti odvolateľ vyslovil, že náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná újné právo, čo viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z.z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania újného práva

bola vylúčená, preto je potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Konkrétne vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti to znamená, že s týmto údajom (náležitou) nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti. Zdôraznil, že zákonná požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti, spôsobom vyplývajúcim zo Splátkového kalendára, ktorý predstavuje neoddeliteľnú súčasť zmluvy o revolvingovom úvere. Podporne opätovne poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, v ktorom súdny dvor uviedol, že ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (výrok II rozsudku). Podľa názoru odvolateľa tak postačovalo také uvedenie údajov, ktoré termín konečnej splatnosti umožňujú identifikovať na základe v zmluve uvedených údajov, čo bolo zo strany žalovaného splnené a žalobca mal objektívnu vedomosť o tom, kedy nastáva termín splatnosti prvej i poslednej splátky úveru (vychádzajúc z počtu splátok a obsahu Oznámenia veriteľa o schválení úveru a Splátkového kalendára). Dal do pozornosti, že zmluva o revolvingovom úvere požadované informácie obsahovala, a to spôsobom vyplývajúcim z obsahu jednotlivých dokumentov, ktoré podľa vôle zmluvných strán predstavovali jej neoddeliteľnú súčasť. Názory súdu prvej inštancie vo vzťahu k dohode o poskytnutí služby považoval odvolateľ za nesprávne. Upozornil, že dohoda bola samostatne podpísaná, graficky odčlenená od zvyšného obsahu zmluvy a súčasne v bode 8.6 sa výslovne uvádzalo, že jej uzavretie nie je podmienkou pre uzavretie zmluvy o revolvingovom úvere a v tejto súvislosti citoval závery rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 43CoR/5/2016-14. Tvrdil, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym záverom pri posudzovaní dôvodnosti žaloby, obrany žalovaného a námietky premlčania. Záverom tiež namietol záver súdu prvej inštancie, ktorý neurčito spochybnil správnosť určenia hodnoty RPMN. Pripomenul, že súd prvej inštancie v konaní nevykonal dôkaz, ktorý by nesprávnosť RPMN preukazoval a pokiaľ nie je preukázané, že údaj RPMN je nesprávny, nie je možné jeho nesprávnosť usudzovať. Z uvedených dôvodov odvolateľ navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu zamietne.

11. K odvolaniu žalovaného podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu písomné vyjadrenie, v ktorom navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Nesúhlasil s názorom odvolateľa a zotrval na názore o prednostnej aplikabilite občianskoprávnej normy v prospech spotrebiteľa aj pred novelizáciou § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. S poukazom na rozhodovacie prax súdov, a to konkrétne na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 21. apríla 2015, sp. zn. 3MCdo 14/2014 a na rozhodnutie Krajského súdu Košice, sp. zn. 6Co/139/2013 zo dňa 23.9.2014 uviedol, že vzťah založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere je potrebné posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. zákona o spotrebiteľských úveroch. V tomto smere poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28.8.2018, sp. zn. 27Co/154/2018, v ktorom sa odvolací súd venoval prednostnej aplikácii Občianskeho zákonníka, pričom dospel k záveru svedčiacemu v prospech tvrdení žalobcu. S ohľadom na uvedené skutočnosti zotrval na závere o tom, že prvostupňový súd správne právne posúdil prípad žalobcu, keď dospel k záveru, že na posudzovaný vzťah medzi žalobcom a žalovaným je potrebné uplatniť ustanovenia Občianskeho zákonníka. Žalovaný podľa názoru žalobcu nesprávne namietal, že finančným trhom sa rozumie sústava subjektov finančného trhu, jeho nástrojov a transakcii s týmito nástrojmi a medzi týmito subjektmi, ktorým sa žalovaný snažil navodiť nemožnosť porovnania úrokovej sadzby uplatňovanej nebankovým subjektom a bankou. Predmetné tvrdenie považoval za účelové, bez opory v právnom poriadku a ustálenej judikatúre, nakoľko banky rovnako ako aj nebankové subjekty (t.j. aj žalovaný), sú súčasťou finančného trhu a majú vplyv na výšku ročných priemerných úrokových sadzieb. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Trenčín sp. zn. 5Co/541/2014. Nesúhlasil s tvrdením žalovaného ohľadom výkladu čl. 23 smernice 2008/48, nakoľko prvostupňový súd správne posúdil právny režim vzťahujúci sa na daný právny vzťah a to, že zmluva sa riadi ustanovením OZ a nie ObZ, t. j. ide o spotrebiteľskú zmluvu, nie zmluvu o úvere. Považoval za mylné tvrdenie súdu prvej inštancie ohľadom absencie konečnej splatnosti úveru, nakoľko náležitosť konečná splatnosť úveru je považovaná ako podstatná náležitosť spotrebiteľskej zmluvy podľa rozhodovacej praxe slovenských súdov. V tomto smere poukázal na rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 18.10.2018, sp. zn. 45C/38/2017. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že v dôsledku absencie podstatných náležitostí upravených

v § 9 ods. 2 písm. i) a j) zákona o spotrebiteľských úveroch je poskytnutý spotrebiteľský úver bezúročný a bez poplatkov v dôsledku čoho je daný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Neprisvedčil ani stanovisku odvolateľa, ktorým spochybnil záver súdu o správnom určení hodnoty RPMN. Z údajov vyplynulo, že hodnota RPMN je 69,63 % a úroková sadzba je 70,01 %, pričom do hodnoty RPMN sa započítava úrok a iné náklady spotrebiteľa. Mal za to, že ak hodnota RPMN je nižšia ako úroková sadzba, jedná sa o rozpor s elementárnou logikou. Pri správnom oboch údajov by musela byť hodnota RPMN vyššia ako úroková sadzba alebo minimálne rovnaká. Uvedené správanie spoločností (v tomto prípade nebankových) poskytujúcich úvery, zákonodarca veľmi prísne sankcionuje práve preto, aby nedošlo k tak významnému úbytku peňažných prostriedkov na strane spotrebiteľa, ako došlo v tomto prípade. Právnym následkom je, že poskytnutý spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov. Uviedol, že aj v prípade správne určeného RPMN bola daná úroková sadzba 70,01 % dostatočným dôvodom pre neplatnosť zmluvy kvôli rozporom s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka. V rámci tohto tvrdenia poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 27Co/154/2018 v spojení s rozhodnutím Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 20.02.2018, č.k. 14Csp/48/2017. Z uvádzaných dôvodov mal za to, že právny názor žalovaného vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zachoval názor, že v úverovej zmluve absentuje správne uvedená výška RPMN, čo má za následok uplatnenie fikcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

12. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov podaného odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je nedôvodné.

13. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalobca sa žalobou zo dňa 20.12.2016 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu vo výške 1.357,52 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.357,52 eur od 15.12.2016 až do zaplatenia. V žalobe uviedol, že do 15.09.2016 si riadne plnil svoje záväzky zo zmluvy a žalovanému zaplatil celkovo sumu vo výške 3.536,28 eur, pričom istina úveru predstavovala sumu 1.500,00 eur a istina revolvingu sumu 678,76 eur. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že žalobca dňa 13.03.2013 na formulárovom tlačive označenom ako Žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/Zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX požiadal žalovaného o poskytnutie revolvingového úveru. Osoba konajúca za žalovaného podpísala predmetný dokument dňa 14.03.2013. V čl. 6 predmetnej zmluvy s názvom Údaje o schválenom spotrebiteľskom úvere revolvingového typu v EUR (vyplňte) boli uvedené nasledovné podmienky: Poskytnutá čiastka úveru (úverový limit): 1.500,00, Splatnosť úveru (počet splátok/splatnosť - deň v mesiaci): 42/15, Mesačná splátka (vrátane úrokov): 80,37, Celková čiastka, ktorú musí Dlžník zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru): 3.375,54, RPMN za úver (v %): 69,63, Ročná úroková sadzba úveru (v %): 70,01, Priemerná RPMN za úver (v %): 47,29, poskytnutá čiastka revolvingu: 790,84, Celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu) 1.928,88, Prepodkladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu (v %): 70,01, Ročná úroková sadzba revolvingu (v %) 70,21, Ročná úroková sadzba úrokov z omeškania (v %): 5,75. Súčasťou úverovej zmluvy bol čl. 8 Dohoda o poskytnutí služby, ktorej predmetom bol záväzok žalovaného ako veriteľa poskytnúť žalobcovi ako dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru poskytnutého na základe úverovej zmluvy a záväzok žalobcu zaplatiť žalovanému odplatu vo výške 215,75 eur a za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 112,08 eur. V čl. 8.4 bolo dojednané, že odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok revolvingu je splatná dňom uzatvorenia dohody o poskytnutí služby, pričom zmluvné strany sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok, a to pohľadávky dlžníka voči veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru a oproti pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi na zaplatenie odplaty.

14. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

15. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 30.09.2013, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

16. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 30.09.2013, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

17. Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 30.09.2013, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

18. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 30.09.2013, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

19. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 30.09.2013, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

20. Podľa § 457 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 30.09.2013, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

21. Podľa § 457 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 30.09.2013, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením.

22. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

23. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 09.06.2013 (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

24. Podľa § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

25. Podľa § 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch, ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19.

26. Podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov

27. Vo vzťahu k odvolacím dôvodom odvolateľa, odvolací súd uvádza, že odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p., iná vada konania, je také porušenie procesných predpisov, ktoré nemožno podradiť pod odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), c) C.s.p., ale ktorého dôsledok mal vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia.

28. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a

ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193 a § 205 C.s.p.

29. K námietke odvolateľa, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods.1 písm. h) C.s.p.) treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

30. Vo vzťahu k uplatneným odvolacím námietkam, odvolací konštatuje ich neopodstatnenosť vo vzťahu k záverom súdu, že úverová zmluva uzavretá medzi sporovými je neplatná, že dohoda o poskytnutí služieb je neplatnou zmluvnou podmienkou ako aj so záverom, že žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. V tejto časti rozhodnutie súdu zodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania založenom na správnom vyhodnotení obsahu predložených listinných dôkazov a vyjadrení sporových strán. Zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver a nebolo zistené porušenie žiadnych procesných práv, ani iná vada konania.

31. Vo vzťahu k odvolateľom namietanému právnemu záveru súdu prvej inštancie o neplatnosti úverovej zmluvy odvolávajúci sa na ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka, odvolací súd poukazuje sa stotožňuje so záverom, že porušením ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka bude založená absolútna neplatnosť právneho úkonu ako celku, a to vzhľadom na to, že úrok z úveru je jedným z definičných znakov zmluvy o úvere. Ak teda zákonu alebo dobrým mravom odporuje zmluva v časti odplaty (úrokov), je nutné tento dôvod neplatnosti vztiahnuť na celú zmluvu a neplatnou je v tomto prípade zmluva o úvere ako celok. Odvolací súd sa má za to, že ak je odplata (úrok) dohodnutá v zmluve o úvere neplatná v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka, je zmluva o spotrebiteľskom úvere neplatná ako celok. V prípade odplaty ide o esenciálnu náležitosť úverovej zmluvy a vzhľadom na povahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nemožno túto dohodu o odplate oddeliť od ostatného obsahu zmluvy. Nemožno v danom prípade aplikovať ustanovenie § 41 Občianskeho zákonníka a ponechať ostatné ustanovenia zmluvy platné, pretože z povahy tohto právneho úkonu a z jeho obsahu nevyplýva, že túto časť možno oddeliť od ostatného obsahu. Odvolací súd zároveň poukazuje na závery uvedené uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.04.2012, sp. zn. 5 Cdo 26/2011, ktorý vo vzťahu k možnosti aplikácie § 41 Občianskeho zákonníka zaujal rovnaký právny záver.

32. Úrok z úveru je jedným z pojmových znakov, ktoré zmluvu o úvere definujú a je jej podstatnou náležitosťou. Ak žalobca ako dodávateľ predformuluje v spotrebiteľskej zmluve podmienky, ktoré sú v rozpore s ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, tak koná v rozpore so zákonom a takéto ustanovenia o výške úroku nemôže byť výškou úroku, ktorá môže byť súdom akceptovateľná a v nadväznosti na to aj výška RPMN, tieto sú neplatné v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Keďže túto časť zmluvy od jej zvyšnej časti zmluvy z uvedených dôvodov nie je možné oddeliť, je neplatná celá zmluva pre jej rozpor so zákonom v zmysle citovaných ustanovení, čo má za následok vznik bezdôvodného obohatenia s vzájomnou reštitučnou povinnosťou strán, bez akýchkoľvek poplatkov, či zmluvných pokút, pre ich rozpor s ust. Občianskeho zákonníka.

33. Vo vzťahu k najvyššej prípustnej odplate odvolací súd poukazuje na to, že nadobudnutím účinnosti zákona č. 106/2014 Z. z. došlo k novelizácii § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka tak, že cieľom predmetnej zmeny bolo referenčné kritérium, podľa ktorého sa mala posudzovať primeranosť zo sektoru bánk preniesť na sektor finančného trhu ako taký, a teda na všetky spoločnosti poskytujúce peňažné prostriedky spotrebiteľom. Uvedené však podľa názoru odvolacieho súdu nevyklučuje koncept judikatúrne ustálenej odplaty založenej aj na referenčnej báze odplaty požadovanej bankami. Ako ustálil súd prvej

inštancie v čase uzavretia úverovej zmluvy sa priemerné úrokové miery u obdobného typu zmlúv pohybovali na úrovni 11 % ročne. Prekročenie úrokovej sadzby viac ako 6-násobne nepochybne odporuje akejkolvek úvahe o adekvátnosti požadovanej odplaty a je v rozpore so zásadou dobrých mravov a korektívu pri posudzovaní platnosti právnych úkonov. V dôsledku neplatnosti zmluvy o úvere ako celku preto nemožno prisvedčiť argumentácii odvolateľa o povinnosti platiť úroky z omeškania vo výške najviac prípustnej alebo na základe zákona, ktorú vyvodil z ustanovenia § 502 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, ktorá by bola aplikovateľná za podmienky platnej zmluvy o úvere.

34. Odvolací súd zároveň nemá pochybnosť o tom, že úver poskytnutý žalovanému je úverom spotrebiteľským podriadený režimu zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a konštatuje správnosť argumentácie súdu prvej inštancie vo vzťahu k údaju o RPMN v úverovej zmluve. Za podmienok, že v zmluve je uvedená úroková sadzba úveru vo výške 70,01 % a RPMN za úver vo výške 69,63 %, nemožno za žiadnych okolností vyvodiť správnosť údaju o RPMN, pričom takto nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov spĺňa znaky jej určenia v neprospech spotrebiteľa.

35. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalovaného ohľadom dohody o poskytnutí služby odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v bode 54., v zmysle ktorého súd prvej inštancie dohodu považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku predovšetkým z dôvodu, že vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa. Odvolací súd má za to, že takéto dojednanie, ktoré požaduje od spotrebiteľa vopred úhradu za službu, ktorú nemusí využiť a spočíva tak aj v možnosti absencie protiplnenia poskytnutého spotrebiteľovi, nemožno vyhodnotiť inak ako neprijateľnú zmluvnú podmienku sledujúcu predovšetkým záujmy veriteľa. Uvedené vyhodnotil správne súd prvej inštancie aj v bode 55 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k primeranosti odplaty za takúto službu. Z uvedených dôvodov nemá odvolací súd dôvod odkloniť sa od záverov súdu prvej inštancie, ktorý s poukazom na ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka vyhodnotil túto dohodu za neplatnú z dôvodu, že sa jedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku.

36. Odvolací súd zároveň vyhodnotil správnosť právneho záveru súdu prvej inštancie ohľadom uplatňovaného nároku, ktorý ho z dôvodu neplatnosti úverovej zmluvy posúdil podľa ustanovenia § 451 Občianskeho zákonníka ako bezdôvodné obohatenie a priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na zaplatenie sumy vo výške 1.537,52 eur poukazujúc na § 457 Občianskeho zákonníka spolu s úrokom z omeškania odo dňa nasledujúceho po uplynutí lehoty na plnenie.

37. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

38. O trovách odvolacieho konania, súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1, 2 C.s.p. a § 396 ods. 1 C.s.p. a v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal proti neúspešnému žalovanému plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

39. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).